Bir Usta, Bir Dünya: SALÂH BİRSEL

Bir Usta, Bir Dünya: SALÂH BİRSEL

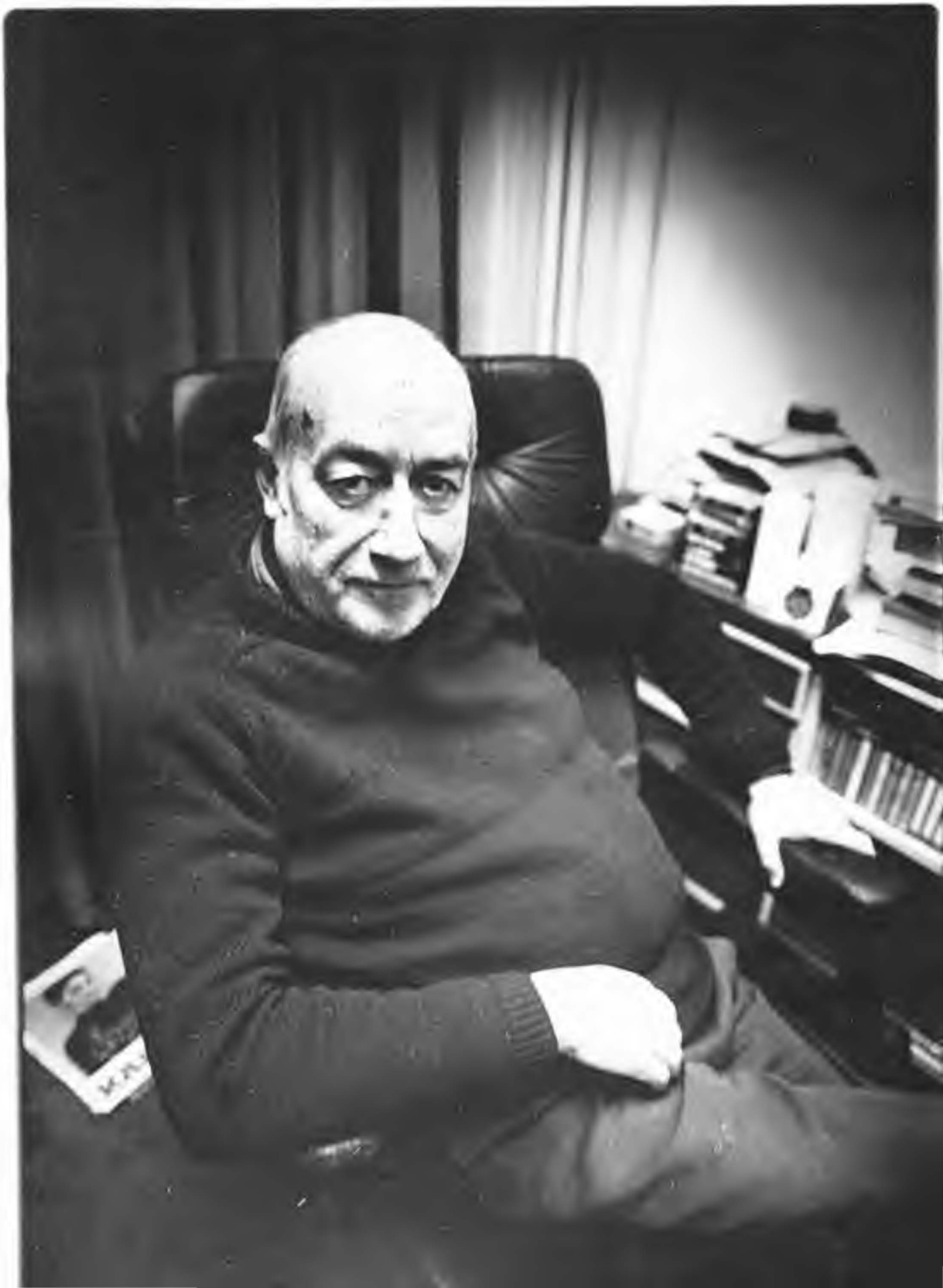
YAPI KREDİ
KÜLTÜR
MERKEZİ

Hazırlayan: Fatma Türe
Grafik Tasarım: Mehmet Ulusel
Kapak Fotoğrafı: Vedat Gürses
Renk Ayrımı: ORA Ofset Renk Ayrımı A.Ş.

Bu kitap Yapı Kredi Sermet Çifter Kütüphanesi'nde açılan
BİR USTA, BİR DÜNYA: SALÂH BİRSEL
sergisi nedeniyle Tayf Basım Yayın Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti'nde
600 adet basılmıştır.
Aralık 1995, İstanbul.

raf: Lütfi Özkök

Salâh Birsel Yergi ve ironi ile yoğurduğu gözlem ve ince dilsel buluşlarla renklendirdiği edebi üslubuyla şiirden denemeye günlükten tarihe verdiği sayısız yapıtla edebiyatımızın vazgeçilmez bir "köşetaşı" tartışmasız bir "Usta"sıdır.

Yapı Kredi "Bir Usta Bir Dünya"ya yapıtları, fotoğrafları, elyazıları ve kişisel eşyasıyla Salâh Birsel'i konuk etmekten kıvanç duyar.

YAPI KREDİ

Salâh Birsel

Salâh Birsel, 1919 yılında Bandırma'da doğdu. 1948 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Fransızca öğretmenliği, iş müfettişliği, Kitaplık ve Ankara Üniversitesi Basımevi Müdürlüğü yaptı. 1954-1976 yılları arasında Türk Dil Kurumu Yönetim Kurulu üyeliği ve 1960-1973 yılları arasında da aynı kurumun Yayın Kolu Başkanlığı görevlerinde bulundu. 1946 yılında **Yenilikler** adında yalnızca beş sayı yayınlanabilen aylık bir sanat dergisi çıkardı. 1955'ten sonra Birinci Yeni diye adlandırılan 1940 kuşağının şiir anlayışından sıyrılarak kendine özgü, bağımsız bir şiir yapısı kurdu.

İlk şiiri Aralık 1937'de **Gündüz** adlı edebiyat dergisinde yayınlanan Salâh Birsel, şiirlerini **Dünya İşleri** (1947), **Hacivat'ın Karısı** (1951), **Ases** (1960), **Kikirikname** (1961), **Haydar Haydar** (1972), **Köçekçeler** (1980), **Bütün Şiirleri** (1986). **Varduman** (1993), **Yalelli** (1994) ve **Rumba da Rumba** (1995) adlı kitaplarda topladı.

Denemeleri **Şiirin İlkeleri** (1952), **Sen Beni Sev** (1957), onüç kitaptan oluşan **1001 Gece Denemeleri** [**Kendimle Konuşmalar** (1969), **Şiir ve Cinayet** (1975). **Kurutulmuş Felsefe Bahçesi** (1979), **Paf ve Puf** (1981), **Halley Kimi Kurtarır** (1981), **Amerikalı Tolstoy** (1983), **Yapıştırma Bıyık** (1985), **Bir Zavallı** Sarı At (1985), **Şişedeki Zenci** (1986), **Asansör** (1987), **Kediler** (1988), **Hafiyeler** Önde **Gider** (1991), **Gandhi ya da Hint Kirazının Gölgesinde** (1993)] ve **Gece Mavisi** (1994) başlıklarıyla yayınlandı.

Yaşlılık Günlüğü (1986), **Aynalar günlüğü** (1988), **Bay Sessizlik** (1990), **Nezleli Karga** (1991), beş ciltten oluşan **Salâh Bey Tarihi** [**Kahveler Kitabı** (1975). **Ah Beyoğlu Vah Beyoğlu** (1976), **Boğaziçi Şıngır Mıngır** (1979), Sergüzeşt-i **Nono Bey ve Elmas Boğaziçi** (1982), **İstanbul-Paris** (1985)] Salâh Birsel'in günlük alanında edebiyatımıza kazandırdığı yapıtlardır. 1982'de yayınlanan **Hacivat'ın Günlüğü**, daha önce yayınlanmış olan **Günlük** (1955) ve **Kuşları Örtünmek** (1976) adlı çalışmalarından oluşur.

Dört Köşeli Üçgen (1961) adlı bir romanı da olan yazarın, **Fransız Resminde İzlenimcilik** (1967) ve **Goethe** (1972) başlıklı iki incelemesi de bulunmaktadır. **Seyirci Sahneye Çıkıyor** (1989) Salâh Birsel'in tek söyleşi kitabıdır.

Edebiyatın çeşitli alanlarında ürünler veren Salâh Birsel, yaptığı çevirilerle de bir çok yapıtı Türkçeye kazandırdı.

Salâh Birsel **Keçi Çobanı ve Kuzu Çobanı** ile TRT 1970 Sanat Ödülleri Deneme Ödülü'nü, **Şiir ve Cinayet** ile Türk Dil Kurumu 1976 Deneme-Eleştiri-Gezi Ödülü'nü, **Paf ve Puf** ile 1982 Türkiye İş Bankası Edebiyat Büyük Ödülü'nü, **Yaşlılık Günlüğü** ile Sedat Simavi Vakfı Edebiyat Ödülü'nü **Varduman** ile 1994 Necatigil Şiir Ödülü'nü aldı.

GEBZE YE

Birsel'e Saygı Yazısı

Artık papağannamelere burada bir son çekmek gerekiyor.
Ama okurları Salâh Birsel'den daha nice papağannameler bekliyor. Yukarıdaki cümleyi kaleme getirmiş Salâh Bey'e itiraz ediyorum.

Adam Yayınları'nın okura armağan ettiği **Papağanname**, Salâh Birsel'in öteki yapıtları gibi soluk soluğa okunan, elden bırakılmayan, sonra bir kez daha okunan bir kitap. Yazarın 1993 ve 1994 yıllarının günlerinde yazıp çizdiği eşsiz satırları devşiriyor.

Necatigil, Birsel'in şiirinden şöyle söz açar: "Konularını alaya alır göründü, duyarlığı öldürür görünerek ona düşündürücü yanı çoğalmış bir tazelik kattı." Aynı incelik ve yazınsal kaygı denemelerde, günlüklerde sürüp gitmez mi? Sonra Necatigil'in o 'görünmek' deyişinde ne kadar keskin bir saptayım söz konusudur. Çünkü Salâh Birsel, bence, yalnızca acıyı, sevecenliği, hüzünleri yazdı. Onlara zaman zaman taşlamadan, kara yergiden çok renkli giysiler biçti.

Cemal Süreya, **Kendimle Konuşmalar**daki (1969) denemelerin edebiyatımızda apayrı bir sayfa, bölüm oluşturacağını söylerdi. O zamanlar Salâh Bey'le tanışmamıştım. Kendimle Konuşmalar'ın yazarı Ankara'da yaşıyor, gözlerden ırak durmayı yeğliyordu. Cemal Süreya, Birsel'in şiirinden de söz açmış, edebiyat tutkunu gençlerin bu şiiri defalarca okumaları, özümsemeleri gerektiğini söylemişti. Bu konuşma Papirüs dergisinin Cağaloğlu'ndaki küçücük yönetim odasında geçmiştir.

Yeditepe Yayınları arasında çıkmış **Günlük** (1955) ve **Sen Beni Sev**'i (1957) yeniden ve dikkatle okumuştum. İtiraf edeyim ki, Birsel'in şiirindeki derin burukluğu, demin andığım kitapların uyandırdığı hazzın gerisinde sanıyordum. Düşüncenin duyarlıktan sıyrılır göründüğü bu şiir için, besbelli, zaman, yıllara ihtiyacım vardı.

Sonra Salâh Birsel'i tanıdım. Ankara'daki evinde İstanbul'a göç hazırlığı içindeydi. Jale Birsel bize meyvalı pastalar ikram etmişti. Unutulmaz bir akşamüzeriydi. Orada genç edebiyatçılara bütün kalbini açmaya hazır o alçakgönüllü Salâh Bey'le mutlu saatler geçirmiştik.

Dostluğunu benden de esirgemedi. İstanbul'da birçok kez birlikte olduk. Jale Hanım'ın harikulade çerkestavuğunu yedik. Edebiyattan, estetikten, güzelliklerden söz açtık. Böyle günler, böyle geceler benim hayatımda sayılı.

Kuşları Örtünmek (1976) yayımlandığında Salâh Bey'in Pastırma Yazı için –hak etmediğim– övgü dolu sözlerini okudum. O, genç edebiyatçılara her zaman yol açtı, her zaman onlara destek verdi, sevgi duydu; güçlü sanatının sezdirisiyle genç edebiyatçıya kılavuzluk etti.

Salâh Bey'in tutumuna gündeş edebiyatımızda artık rastlayamıyoruz. Aynı sevgicil tutumu, ben bir de, Attilha İlhan'la Edip Cansever'de doya doya tattım.

Şiir ve Cinayet'i (1975) Moda'da çay bahçesinde okumaya başladığımı hatırlıyorum. Annem ölümcül hastaydı. Onu, çay bahçesine götürmüştüm. Ölümün usul usul çıkageldiği bir hastalık; sonu hastanın yakınları biliyor, ama hasta gitgide çocuklaşıyor. Öylesine üzgün bir dönemde Birsel'in denemeleri, içimdeki karmaşaya sular serpiyor. **Şiir ve Cinayet**'i okudukça huzura kavuşuyordum. Salâh Birsel'in bütün kitapları en işlek yaralara en ondurucu merhemlerdir.

Her dizesinden, her cümlesinden anlam edindiğimiz, tat aldığımız Salâh Bey, bana öyle geliyor ki, özellikle 1970 sonrasında, edebiyatımızda bir dönem oluşturuyor. Şiirin billûrlaşması **Haydar Haydar** (1972). **Varduman** (1993) şiirini seyrek yayımlayan bu ustanın şiire duyduğu büyük saygıyı, verdiği önemi yeniden kanıtladı. Düzyazılara gelince, gerçekten mutlu kıldılar okuru.

Öylesine mutlu kıldılar ki, okur yetiştirdiler, deneme türüne edebiyatımızda ufuk açtılar. **Halley Kimi Kurtarır** ı (1981), **Yapıştırma Bıyık**'ı (1985) baş köşeye oturtuyorum. Sonra aklım **Amerikalı Tolstoy**'da (1983) kalıyor. Salâh Birsel'in kaleminden Boğaziçi'ni, Beyoğlu'nu bir uçtan bir uca gezinip durduk; artık bir daha gün ışığına çıkmaz sanılmış olaylar, kişiler, semtler yeniden dirim kazandı. Bunca emeğe nasıl teşekkür edilir?

Teşekkürün, gönül borcunun yordamını kestiremediğimiz gibi, kırgınlık duyduğumuzu da saklamayacağım. Salhah Bey şimdi **Papağanname**'de diyor ki: "Bir kenarda dur. Dudaklarına da bir gülücük kondur." Ama biz okurları onu ille yazı masası başında görmek istiyoruz. "Yaşlanıyorum, yaşlanıyorum" diyor, biz okurlarına yalan söylüyor: Yazısı şimdi her zamankinden genç, dipdiri!

Selim İleri

Kurutulmuş Felsefe Bahçesi

Salâh Birsel, yazınımızda asıl ününü ozan olarak yapmıştır. Gerçekten de aşağı yukarı aynı yıllara rastlamalarına karşın, Orhan Veli hareketinden etkilenmeyen incelikli, iğneli özgün bir şiir kurmuştur. Bu gün de "Salâh Birsel" adı nerede geçerse geçsin, hemen bir ozan gelir akla.

Oysa Salâh Birsel, ayrıca son derece yetkin, titiz ve çok geniş açılı bir deneme yazarıdır. Ele aldığı konuları, kökeninden başlayarak, şaşılacak ayrıntı, örnek ve gözlemlerle geliştirir. Bu ayrıntıları, alıntıları, nereden, nasıl bulduğuna ve konusu etrafında nasıl bütünlediğine akıl erdiremezsiniz. Örneğin, Nazım'ın, Ahmet Haşim'in, Necatigil'in şiirlerinden, Tevfik Fikret'in Aşiyan'ından söz edeceği bir yazıya, Roma İmparatoru Neron ve Asya Prokonsülü Vetus'la başlar.

Salâh Birsel'in bizce en önemli özelliği, şiirleri ve deneme yazıları arasındaki kişilik bütünlüğüdür. Şiirlerindeki o ince alaylı iğnelemehavasını, denemelerinde de aynı incelik ve ustalıkla sürdürür. Şiirlerinde olduğu gibi, denemelerinde de asıl yüzlü değildir. Örneğin kitaba ad veren denemesine şöyle başlar:

"Charles Chaplin'in annesi, parasızlıktan davulu yırtılsa da, cumartesi oldu mu, bir penilik şebboy almadan eve gelmezmiş."

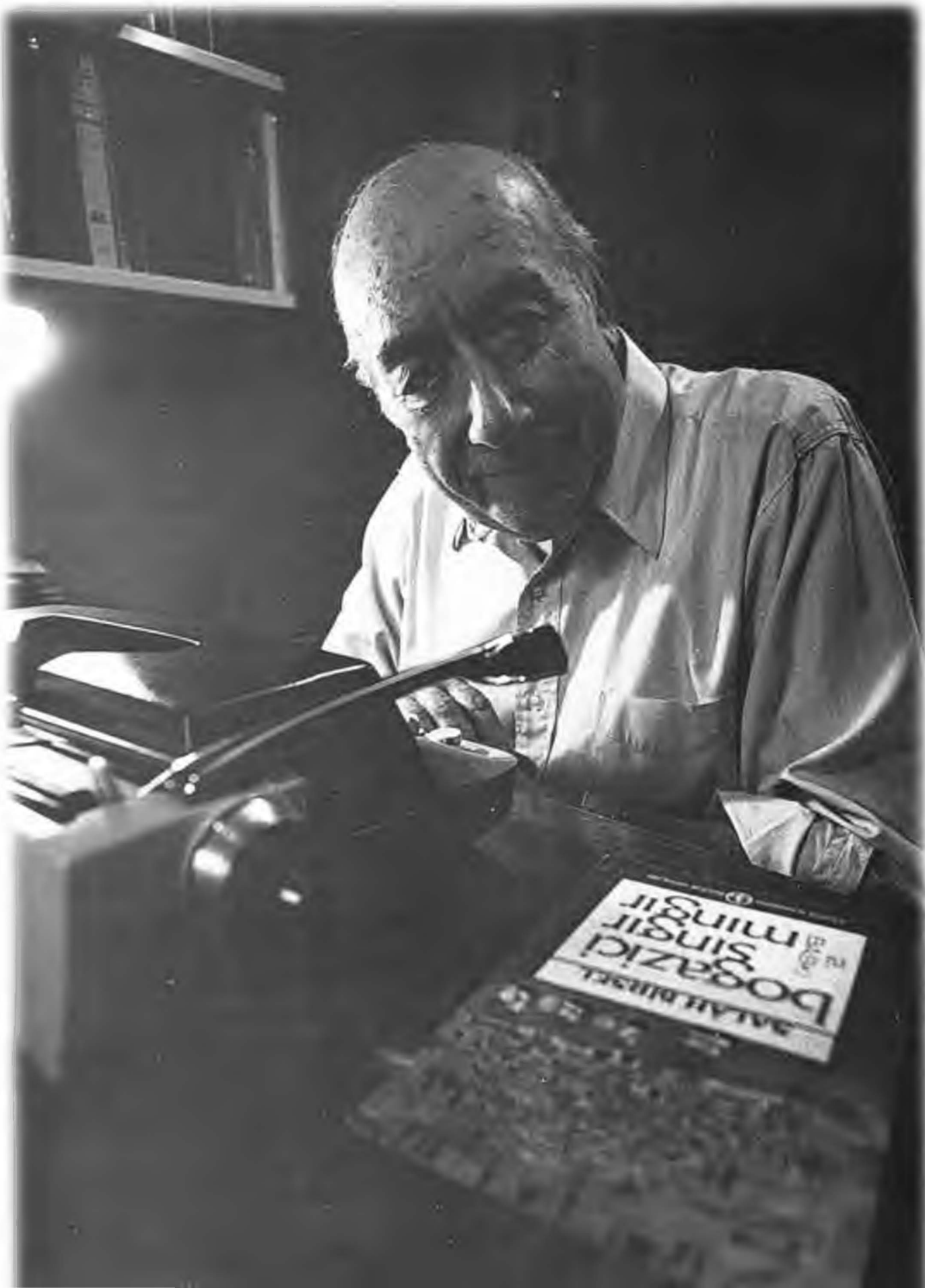
Bu güler yüzlü tavır bütün yazılarında egemendir Birsel'in. Böylelikle rahatça okutur kendini. İnsanların davranışlarını yönlendiren günlük yaşamaları irdelemektir asıl amacı. Bunu da suçlayarak yapmaz. Kitabın arka kapağındaki yazıda her ne kadar: "Çok şükür biz ne biim adamı, ne de araştırmacıyız" diyorsa da. Salâh Birsel son derece titiz bir araştırmacıdır. Örneğin, "**Kahveler Kitabı**" (1975), "**Ah Beyoğlu Vah Beyoğlu**" (1976) ve "**Boğaziçi Şıngır Mıngır**" (1979) adlı kitapları bunu kanıtlamaya yeter.

"Doğrusunu isterseniz" diyor Salâh Birsel, "İnsanlar çplak bilgilerden çok, zingirdek oturumundaki düşüncelerden hoşlanırlar. Bizcesi şudur ki, beş bin yıllık bir yaşamdan sonra Nuh Peygamberin torunları bilgi alanında Gör-İşit Yöntemi diye bir şeyler olduğunu çakmışlardır. Ama gerçek yöntem bu da değildir. En yararlı davranış, en geçerli yol gülmeye, güldürmeye büyük yer ayıran 'Eğlen-Gör İşit Yöntemi'dir. Yalnız insanların bu yöntemi bulabilmeleri için daha bir beş bin yılın geçmesi gerekir."

Oysa bize kalırsa Salâh Birsel önerdiği yöntemin ilk kurallarını hem "**Kurutulmuş Felsefe Bahçesi**"nde hem de öbür deneme kitaplarında (Yukarda saydıklarımın dışındakiler: "Sen **Beni Sev**", "**Kendimle Konuşmalar**", "**Şiir ve Cinayet**", "**Kuşları Örtünmek**") uygulamaktadır.

Salâh Birsel, sadece "**Kurutulmuş Felsefe Bahçesi**"nin değil, zengin bilgisi, ele aldığı konular, kendine, konusuna ve bildiğine güveni açık, rahat ve doyumsuz anlatımı ile bütün kitaplarının tadla okunacağı bir yazar, bir ozan-yazardır. Hatta okunmaması bir eksikliktir. Çünkü asık yüzlü denemenin sakalını kesmiş, gözlüğünü çıkartmış, onu kahvehaneye yerleştirmiştir.

Turgut Uyar
Kasım 1979

"Kitapları Seviniz"

Deneme ne güzel bir yazı biçimidir. Kimi zaman düşündüklerinizin yankılarını görürsünüz, kimi zaman da aykırı bir görüşle yeni bir dünya açılır önünüzde.

Salâh Birsel de elhak bu türün kıdemli bir ustasıdır. Onun denemelerinde hem birçok bilgiyi bulursunuz, size bilgisinin zengin dağarcığını cömertçe sunar, hem de zihninizi açar.

Birsel, "Kısacası, yazarlık yapıştırma bıyık değildir," diyor.

Hikâyenin ünlü adı Çehov'a bir yazarın yazdığı, belki de yazı yazmanın temel kurallarını öğretir bize: "Çalakalem at koşturmaya da kalkmayın. Yazmak için iç dünyanızın mutlu saatlerini bekleyin."

Salâh Bey Kitaplarını İmzalıyor denemesi, yazarın kendini sergilemesidir. "İmza günlerine yazarlar Beyoğlu imiş gibi bakarlar." İmza günlerine gelenlerin ya da gelmeyenlerin güzel bir destanını yazmış.

Kendimle Konuşmalar bölümü Birsel'in yazı, yazarlık ve düşünce üzerine çeşitlemeleri. Günü geçmeyen, lezzetinden bir şey yitirmeyen.

Bir Zavallı Sarı At'ta ise Birsel, sanata giden yolun uzun, külfetli ve zahmetli olduğunu vurguluyor ve sözü de şöyle bir cümleyle bağlıyor: "Kusura kalmayın, biz denemelere Kaşıkçı Elması gözüyle bakıyoruz. Her denememizde de rozası altın değer yeni bir Kaşıkçı türetmeye çabalıyoruz."

Deneme kitaplarında yazarın Ben'e dönük yazıları, içiyle söyleşileri okurun en çok sevdiği yerler olsa gerek. Bellidir ki, Salâh Birsel'in Yüzüm'ünü o yüzden severler: "Daha ben şimdi bildim, rüzgârın ne olduğunu, diyen Kafzade Faizi gibi ben de yaşlılığın, kocamanın, güçten ve gradodan düşmenin ne olduğunu yeni yeni öğreniyorum."

Okumanın binbir türlüsünü anlatır okurlarına. Onu sevsinler diye. Hilmi Ziya Ülken'den bir alıntıyı da onun için koyar kitabına: "Kitapları seviniz. Sarhoşun içkiden nefret ettiği gibi ondan kurtulmaya çalışmayın."

Birsel'in denemeleri, sizi tazeleyecek, yenileyecek. Denemenin eksilmez gücüne bir kez daha inandıracak.

Doğan Hızlan
Hürriyet, 21. 5. 1985

Şiirin Yellim Yeli

Şiir, Salâh Birsel'in yazın uğraşısının ilk gözağrısıdır. İlk kitabı **Dünya İşleri**'ni 1947'de yayımlar. bunu **Hacivatın Karısı** (1955), **Ases** (1960), **Kikirikname** (1961), **Haydar Haydar** (1972) izler. Uzun bir aradan sonra **Varduman**'la (1993) yeniden şiire dönüşünü muştulayan Birsel, **Yalelli** ile de bütünüyle şiirden kopmadığını gösteriyor. Şiirin ana izleğini belirleyen ironik söylemi bu kez daha belirgince, ama da damıtılmışcasına öne çıkar.

Birsel, asıl şiiri bütünde arar. Ussal açılımlar işe bir fantezi değil, bu bütünü çarpıcı/işlevsel kılma da onun asal bakışını belirleyendir. Denemelerindeki dilinden ağışan sözlerle de adeta şiirini kanatlandırır:

"Şair ürkürüktür korkudan kaçar/İmgeler düşler ve görüntü löpü/Onda abanoz hem yellim yelalimdir" ("Şair") "**Yeni Sis**", "**Şapkalı Elif**", "**Yunus**", "**Yalelli**" başlıklı bölümlerden oluşan kitabında Birsel'in kırk yeni şiirini buluyoruz. Kitabın "**Ek: Şiirlerimi Nasıl Yazdım**" bölümünde şiir üzerine düşüncelerini özetleyen Birsel, "**Şiirin Kıvamı**" yazısında: "Benim şiir yazmam uzun beklemelerin sonucudur" derken şiirin uzun erimli gelişimini zamana yayar. Şu sözleri ise "Şiir kıvamına geldiği vakit, benim kıvamım da leylasına kavuşmuştur" onun şiire her dem açık olan yanını imler. Kitabın ikinci "ek"i ise 1970'de yazılan "Balafong" şiirinden parçaları oluşturuyor. Son yıllarda, Birsel'in yönü hep denemeden yana uçlanıyorsa da; o; şairliğini de öyle pek düzde bırakmıyor: "Kargalar ne derse desin/Ben şiir okurum/Kabalaşmam çirkinleşmem/Akıllı metal olurum."

Onun yeni şiirlerinin dünyasına girince bunu daha iyi anlayacaksınız.

Feridun Andaç
Nisan 1995, Yeni Yüzyıl

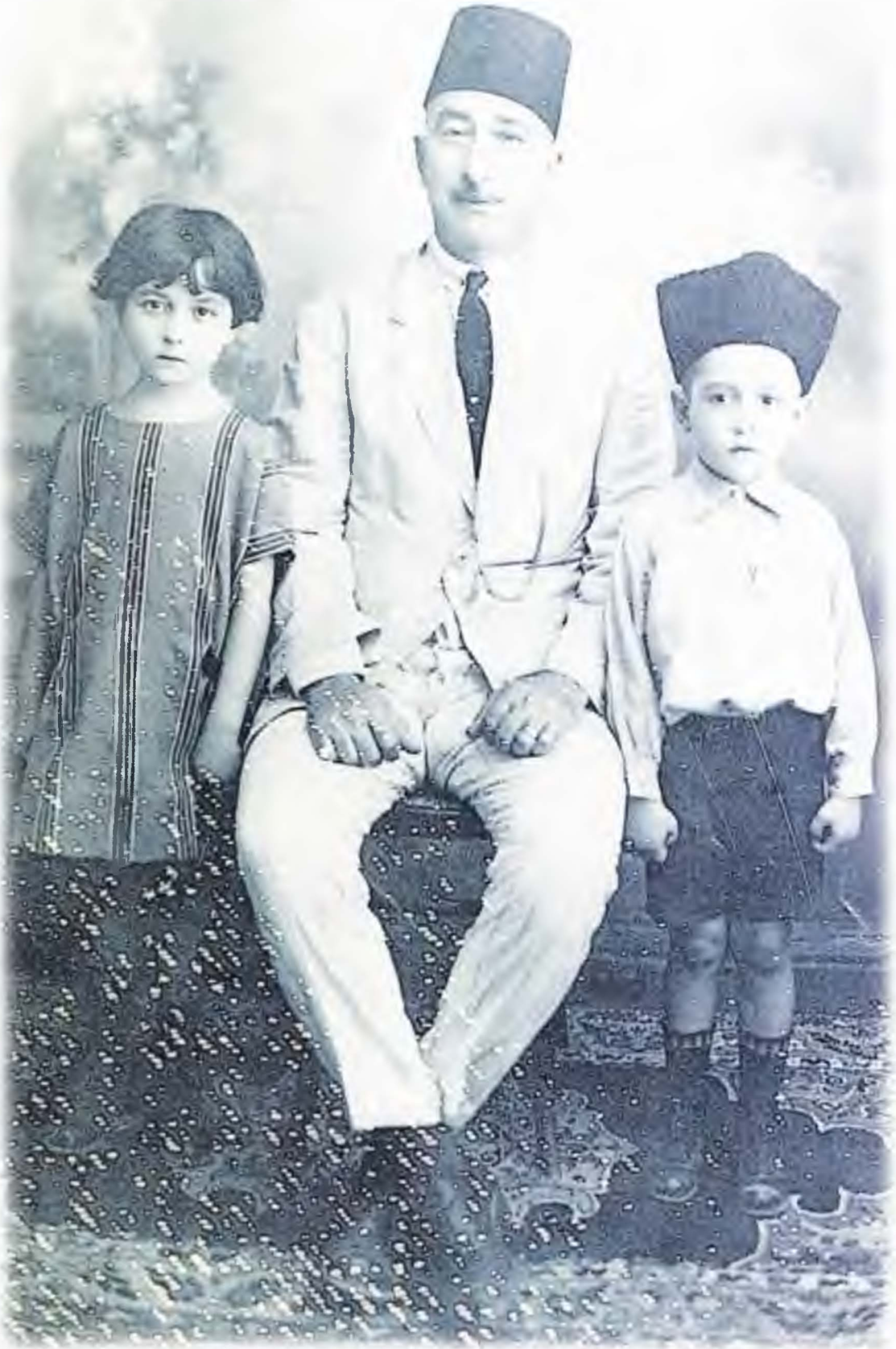
Neler oldu neler
Ne dolaplar döndü

Talebe oldum
Memur oldum
Aşık oldum

Kazık attım
Kazık yedim

Asker oldum piyade

Şehbal, Eminzade Hafız Talat Bey (Babası), Salâh Birsel. 1924.

Salâh Birsel 12 yaşında, ablası Şehbal ile, 1931.

OSMAN

Yazdığım şiirler içinde benim
Bir tanesi öyle içten öyle güzel
Jale mutlak siz de beğenirsiniz
Bir yeri var hele bütün yazılanlara bedel

Sizsiniz Jale o satırlarda adı geçen
Beyhan sizsiniz Güzin siz
Siz eskiden benim şiirlerime
Hep birden girerdiniz

Siz ki keskin kokuydunuz dünyadan
Yeşildiniz parlaktınız tizdiniz
Siz aşkın kuvvetiydiniz
On sekizinde ve baharda

Telefonlar çalacak
Bu bir korkunun dağıtılmasıdır
Ağır adlı bir Lunaparkta
Ey kesikbaş çıkar hançerini
Bu bir kuzunun damıtılmasıdır

Fotoğraf: Ara Güler

Burda bize bir gonca
Dikenlerini iter
Sabır raylar boyunca
Geriye doğru gider

Yıllar kokan bir yolcu
Bahtını yerde teper
Bütün yolların ucu
İstasyonlarda biter

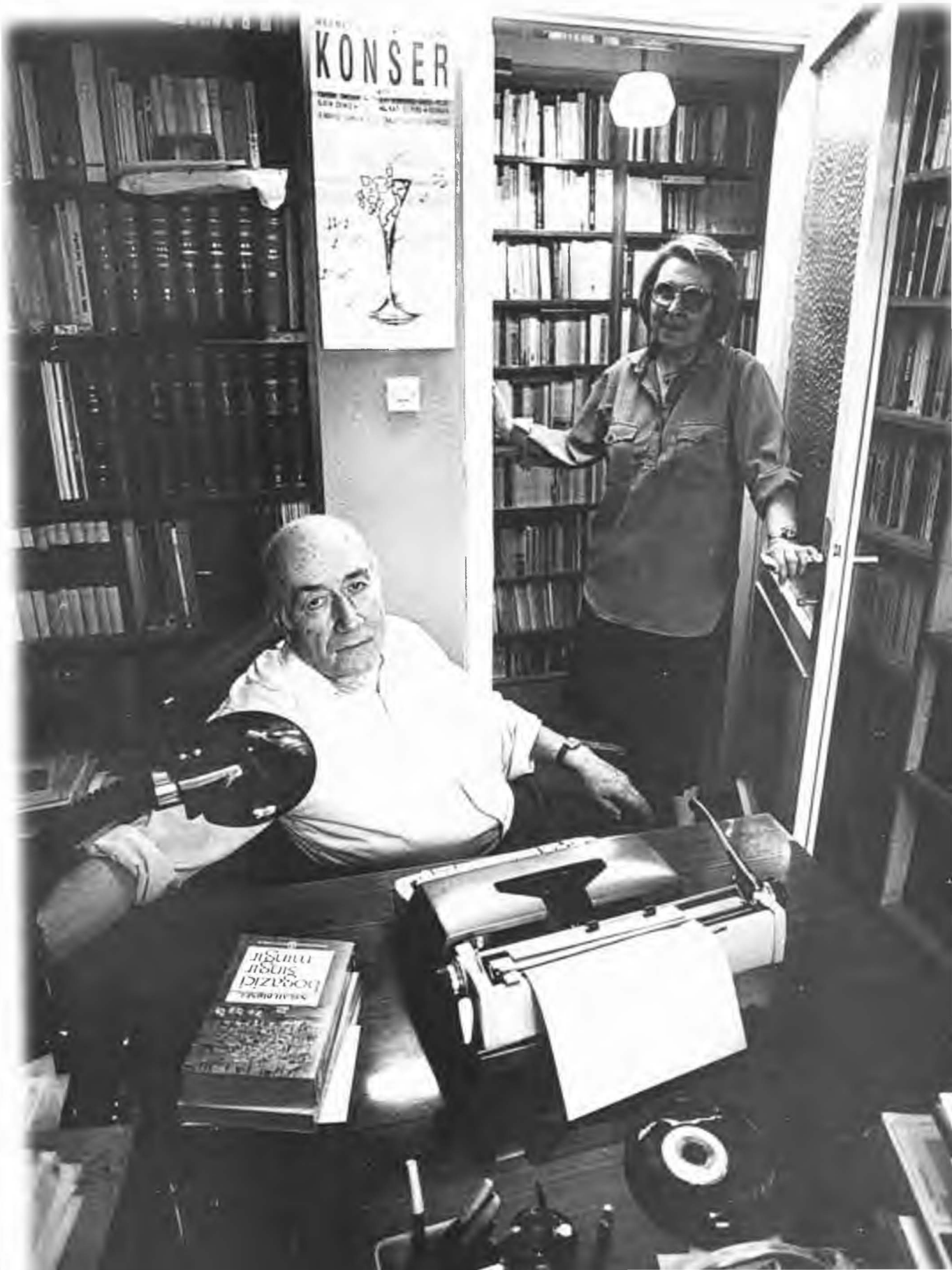
Fotoğraf: Ara Güler

Kahveler günün 24 saati soluk alır, soluk verir.
Çünkü onlar da, canlı varlıklar gibi, doğar büyür,
Sevdalanır, mutlu-mutsuz günler geçirir ve ölürler.
Kahveler, edebiyatçıların bir ikinci kişiliğidir.

Fotoğraf: Ara Güler

Kaç defa İstanbul oldunuz siz adamakıllı
Sevdalardan gidip geldiniz ne vakit
yalnızsanız yalnızlığınızda kalın amanın
Kaç defa Ases oldunuz siz sabahlardan

KONSER

Fotoğraf: Aydın Coşkun

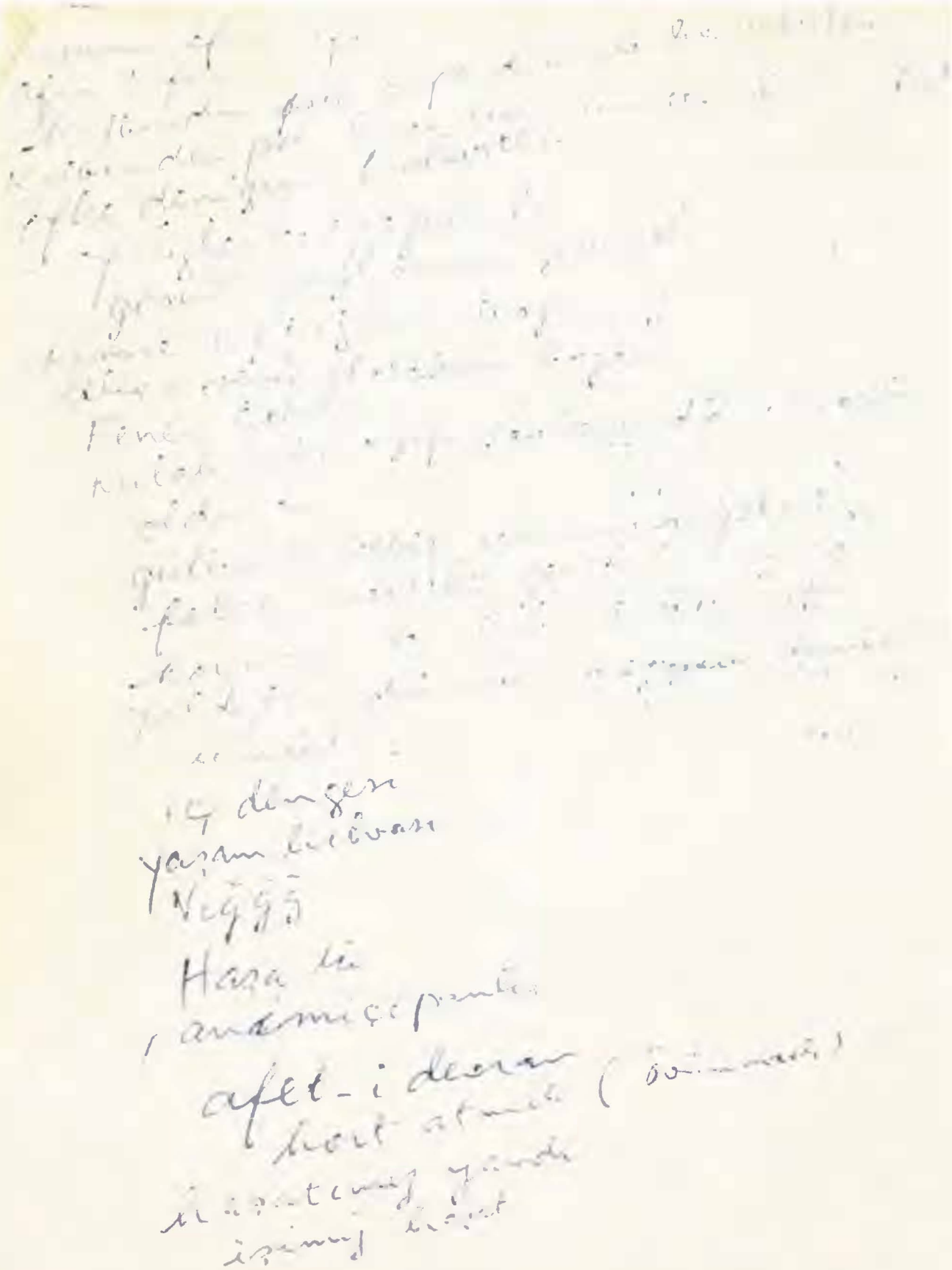
İçilmez mi ki yemek üstüne de şöyle bir kahve
Az şekerli çok kaynamış ve de sade
Konuşulsun fiskos edilsin
Sürülsün bir yandan da havagazına cezve
Hayal vericidir gönül açıcıdır
Isınmış suda höpürdedikçe telve
Kalmaz fokurdamayla köpük kalmaz ama
Başka olur Hacivat'a başka lezzet verir
Sonunda Kamer Hanım'ın eliyle uzatılan kahve

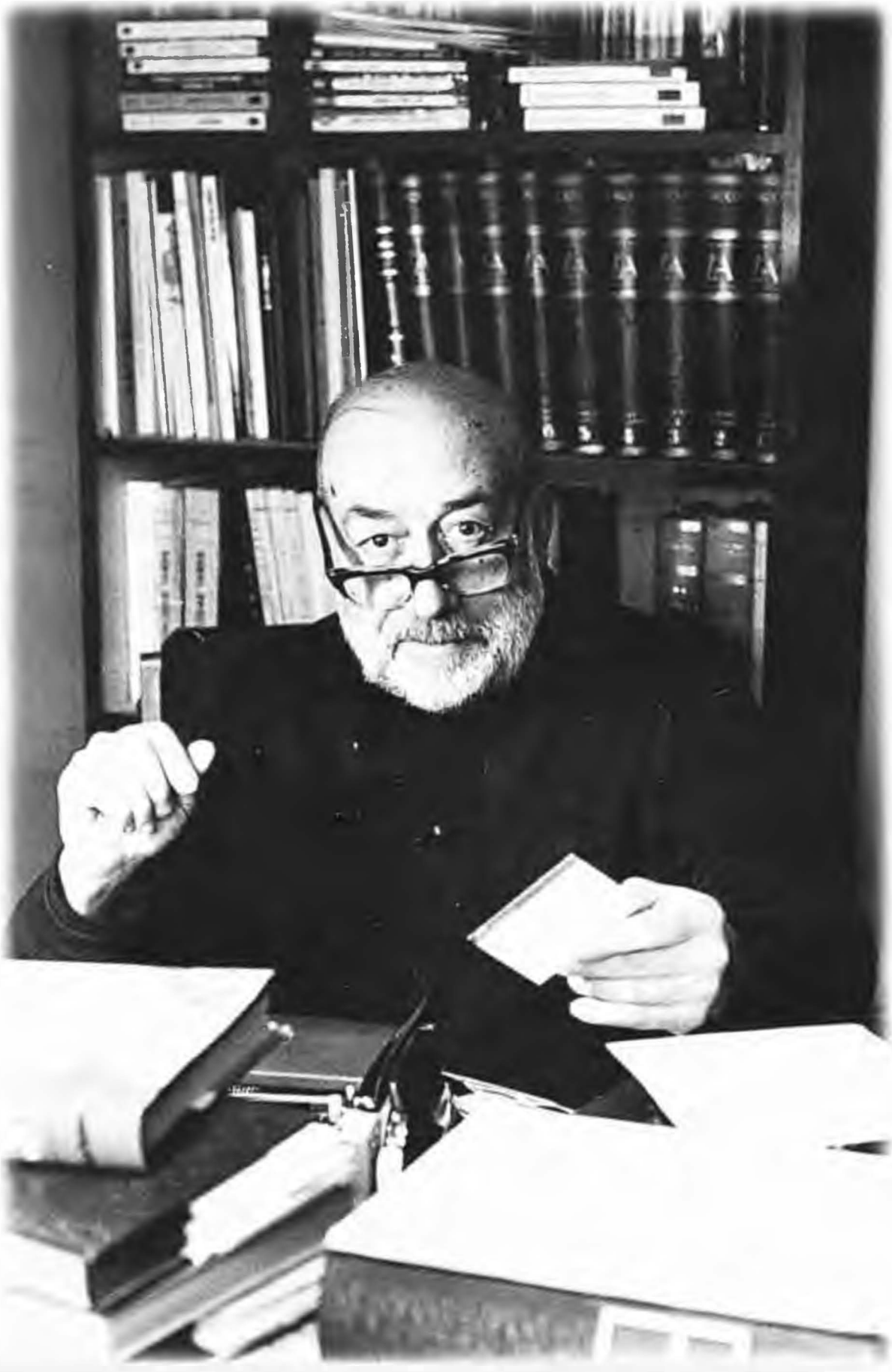

ŞÜKÜR APT. NO 3

Fotoğraf: Aydın Coşkun

Yeleğim sizi unutamam
Kravatım siz benim ve babamın ortak dostu
Siz mendilim burnumdan ötürü özür dilerim
Benim ne hastalıklı bir insan olduğumu bilirsiniz
Siz paltom, atkım
Siz benim selam vermeden kaçtığımı bilirsiniz
Şapkam

Fotoğraf: Arslan Coşkun

Ve yapar çileli Hacivat şimdi mezarda
Dayak mı yer gene Karagöz'den o yerde

Salâh Birsel Eşref Üzkan ile. Ocak, Ağustos 1985.

Salâh Birsel, Sabahattin Kudret Aksal, Halit Erkişan, Sabahattin Batur, Sabri Berkel.

Salâh Bey Tarihi'ni yazarken... 1973.

Salih Bircel Cevdet Kadiri ile, Bodrum, Temmuz 1985.

Tuna Kar, Salih Bircel, Ayşen Akalın.

Fotoğraf: Ara Güler

İşte dünyanın bütün insanları
Analar babalar çocuklar dayılar amcalar
enişteler gelinler damatlar kaynanalar
İşte sağdıçlar eltiler dünürler baldızlar
İşte doğramacılar çöpçüler demirciler dülgerler
bakkalar manavlar gazeteciler
İşte hırsızlar yankesiciler dolandırıcılar üçkağıtçılar
İşte yargıçlar savcılar mübaşirler tutanakçılar
bekçiler polisler
İşte sokak şarkıcıları hanendeler kantocular
bar-kızları
İşte Hamlet oyuncuları yönetmenler figüranlar
perdeciler

Homur homur
Kalbi kuşgel gibi oluş sabuşsuz
Kuşak tutmuşsuş sennda dinendi.
Cambaz felğin bilğisini şömekte geçilmez.
Ağşam için bekleniyor
Ama kimse insanlara sanat için ibret
şöstermelerine katlanamaz

Şimdi dişçin için şok acıklı bir şöver
başlıyor. Parlak'ın uşuştuğu cadı: mavi
uşuşuğunun anlatacağı.

Öyle bir kulçak atıp kendişe atmıştı ki
kaşlarına (kirpik, dalak)
kapılama
kanşa kanşa
kayadaki

Kuşunun ağır tapur
dışarıdan il peşda edip
Şimdi şöldük kapıya. Söğ ve kanar söğlama aldı

rat diye şöldü
2up diye açtı
Adam rakamalar şürüş kitabıdır
ğl
Zilkamın pelin

fantazi, fantazi yok (denis)
elbişi sandık
şönül darlığı (iş ekmeğin)
Şenk diye durdu

Şimdi sanatçı dünyanişe renk katmak
için dinen
Dara kaybetti ve iskemle ağan Parlak
ağşam padişah kapığı şibi açtı
onun kalpaklı

Salâh Birsel Bibliyografyası

Şiir

Dünya İşleri (1947)
Hacivat'ın Karısı (1951)
Ases (1960)
Kikirikname (1961)
Haydar Haydar (1972)
Köçekçeler (1980)
Bütün Şiirleri (1986)
Varduman (1993)
Yalelli (1994)
Rumba da Rumba (1995)
İnce Donanma (1995)

Deneme

Şiirin İlkeleri (1952)
Sen Beni Sev (1957)
1001 Gece Denemeleri:
Kendimle Konuşmalar (1969)
Şiir ve Cinayet (1975)
Kurutulmuş Felsefe Bahçesi (1979)
Paf ve Puf (1981)
Halley Kimi Kurtarır (1981)
Amerikalı Tolstoy (1983)
Yapıştırma Bıyık (1985)
Bir Zavallı Sarı At (1985)
Şişedeki Zenci (1986)
Asansör (1987)
Kediler (1988)
Hafiyeler Önde Gider (1991)
Gandhi ya da Hint Kirazının Gölgesinde (1993)
Gece Mavisi (1994)

Günlükler

Yaşlılık Günlüğü (1986)
Aynalar Günlüğü (1988)
Bay Sessizlik (1990)
Nezleli Karga (1991)
Salâh Bey Tarihi:
Kahveler Kitabı (1975)
Ah Beyoğlu Vah Beyoğlu (1976)
Boğaziçi Şıngır Mıngır (1979)
Sergüzeşt-i Nono Bey ve Elmas Boğaziçi (1982)
Hacivat'ın Günlüğü (1982):
Günlük (1955)
Kuşları Örtünmek (1976)
İstanbul-Paris (1985)

Roman

Dört Köşeli Üçgen (1961)

İnceleme

Fransız Resminde İzlenimcilik (1967)
Goethe (1972)

Söyleşi

Seyirci Sahneye Çıkıyor (1989)

